

Книгата на Йоил и лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден – номер двадесет и шест

Jeff Pippenger

2026-01-12

Число двадесет и шест

Четири поколения в Йоил представляват прогресивното опустошаване на Божието лозе от 1863 година до неделния закон. Числото четири също символизира четири качества на характера на Христос. Херувимите в светилището имат четири лицеви проявления, и тези проявления съответстват на четирикратното разделение на древния Израил, когато стануваше около светилището. Те също така представят четирите евангелия.

А що се отнася до подобие на лицата им, четиримата имаха лице на човек и лице на лъв от дясната страна; а четиримата имаха лице на вол от лявата страна; четиримата имаха и лице на орел. Езекиил 1:10.

И първото живо същество приличаше на лъв, и второто живо същество — на теле, и третото живо същество имаше лице като на човек, и четвъртото живо същество беше като летящ орел. Откровение 4:7.

Библията (Числа 2) описва 12-те племена (с изключение на Левий, който стануваше непосредствено около скинията), подредени в четири стана по три племена всеки, разположени в четирите посоки на света около светилището, всеки под свое знаме, тоест хоругва или отличителен знак. Това разположение създава символичен паралел, при който земният стан отразява небесния престол, охраняван от херувимите.

Юда беше разположен на изток, към изгряващото слънце при входа на светилището. Знамето на Юда беше лъв, защото той представлява Лъва от Юдовото племе. Двете племена с Юда бяха Исахар и Завулон. Във видението на Йоан първото животно беше като лъв, както и херувимите на Езекиил имаха лице на лъв. Рувим, символът на човека, беше на юг заедно със Симеон и Гад. На запад беше Ефрем, с Вениамин и Манасия, представени чрез вола. На север беше Дан, с Асир и Нефталим, представени чрез орела. Свързването на племената с четирите лица на небесното светилище е представено в четирите евангелия.

Матей е Лъвът от Юдовото племе, Марк е жертвеният вол, Лука — човекът, а Йоан — високо реящият се орел. Христос, като Лъвът от Юдовото племе, определя Себе Си като Този, Който запечатва и разпечатва Своето пророческо Слово. Евангелието според Матей съдържа повече преки препратки към изпълненията на месианските пророчества (12), отколкото останалите три евангелия, взети заедно. Разликата дори не подлежи на сравнение.

Евангелието от Матей представя пророческото Слово на Бога. Лука, който беше лекар, представя своето евангелие от гледната точка на Христос като Човешкия Син, защото Лука

е лицето на човека. Марк представя своето евангелие за Христос от гледната точка на жертвеното приношение, което Христос представляваше, защото Марк е волът. Йоан е високо реящият се орел, който представи дълбоките неща на Бога в своето изложение на евангелието за Христос.

Важно е да разбираме книгата на Матей така, както е представена в пророческото Слово. Книгата на Матей е Лъвът от Юдовото племе, Господарят на Своето пророческо Слово, Чудният Броител на тайни, Чудният Езиковед, Онзи, Който запечатва и разпечатва Своето Слово. Исус е Алфа и Омега, и Той е Словото. Първата книга на Новия завет и последната книга на Новия завет са пророчески книги. Повечето знаят този факт за книгата Откровение, но може би не са осъзнали, че Матей е алфата на Новия завет, затова той трябва да съответства на омегата на Новия завет. Той трябва да представя края, който е книгата Откровение.

Следователно, когато откриваме в Матей успоредната линия на заветната история от Битие, изложена в глави единадесета до двадесет и втора, това не е нищо по-малко от истина, която Лъвът от Матеева племе разпечатва. Дванадесетте глави на заветната история, представени в Битие, Матей и Откровение, сега се разпечатват и това, което установяваме, е, че двадесет и трета глава на Матей представлява отделянето на мъдрите и неразумните в притчата за лозето. Осем горко върху народа на предишния завет, които намират своя пророчески съответник в осемте души, представляващи сто четиридесет и четирите хиляди, които се качват в ковчега на безопасността. 23 е представяне на делото, започнало в Небесното светилище, когато 2300-те дни достигнаха своето завършване на 22 октомври 1844 г., и ще бъде така отново при скоро настъпващия неделен закон. Глава 23 отбелязва тази истина.

Двадесет и четвъртата глава се развива в момента, когато Христос току-що е приключил Своя разговор с отстъпническия Израил и за последен път е напуснал храма на юдеите. Числото 24 е символ на прехода от древния към съвременния Израил — именно онази точка в пророческата история, на която стоеше Христос, когато представи Своята вест в Матей двадесет и четвърта глава. Пророческата вест на Матей 24 е Божествена илюстрация на методологията „ред след ред“, която конкретно разглежда историята на милеритите, а следователно и историята на сто четиридесет и четирите хиляди. Числото 24 е представено чрез църквата от Откровение дванадесета глава, която стои върху луната, отразяваща светлината на Слънцето на правдата. На главата ѝ има дванадесет звезди, които представляват 24, защото тя представя историята, водеща до рождението на Христос, когато дванадесетте племена на древния Израил щяха да станат дванадесетте ученици на съвременния Израил. В двадесет и четвърта глава е представена историята на милеритите от 1798 година до голямото разочарование. След това идва Матей 25.

Числото 25 е символ на левитите — било добри или зли, — но не по-малко значимо то представлява отделянето на мъдрите и нечестивите левити. Матей 25 разкрива чрез трима свидетели, или три притчи, процеса на отделяне, представен от числото двадесет и пет. Разбира се, притчата за десетте девици представя историята на милеритите, а също и историята на сто четиридесет и четирите хиляди. Тази история е историята на първия ангел;

притчата за талантите е вторият ангел, а притчата за овцете и козите е съдът на третия ангел.

Глави двадесет и шеста до двадесет и осма проследяват историята от Пасхата до евангелското поръчение след разпятието.

И стана, когато Исус свърши всички тия слова, каза на учениците Си: Вие знаете, че след два дни е празникът Пасха, и Човешкият Син бива предаден, за да бъде разпнат. Матей 26:1, 2.

Обобщение на различните жалони в глава 26 е заговорът да убият Исус в стихове от трети до пети. След това Исус е помазан във Витания в стихове от шести до тринадесети. В стихове от четиринадесети до шестнадесети Юда предава Христос за тридесет сребърника. След това настъпва Пасхата с Неговите ученици, в стихове от седемнадесети до двадесет и пети. В стихове от двадесет и шести до двадесет и девети Исус установява Господната вечеря, а в стих тридесети Исус предсказва Петър ще се отрече от Него. В стихове от тридесет и шести до четиридесет и шести Исус е в Гетсимания. В стихове от четиридесет и седми до петдесет и шести Исус е арестуван, а след това в стихове от петдесет и седми до шестдесет и осми Исус е пред Каиафа и Синедриона. От стих шестдесет и девети нататък е изложено Петър да се отрече от Христос. Главата съдържа десет конкретни жалона, които трябва да се повторят през последните дни.

Двадесет и седма глава също има десет ясно разграничими пътни белега. Исус е предаден на Пилат, после Юда се обесва, после Исус е отведен пред Пилат, после е избран Варава, Пилат предава Исус да бъде разпнат, после Исус е поруган, после следва разпятието, после смъртта на Исус, после Исус е погребан, и после стражата при гроба свидетелства.

Двадесет и осма глава има само три ориентира, като първият е възкресението, следвано от лъжата на Синедриона, а след това — великото поръчение. Три глави с двадесет и три отделни ориентира на кръста, които ще бъдат повторени в историята на сто четиридесет и четирите хиляди.

Матей 26 – Десет ориентира

1. Заговор на първосвещениците и старейшините да убият Исус (ст. 3–5)
2. Помазването във Витания от жената с алабастрения съд (ст. 6–13)
3. Юда се съгласява да предаде Исус за 30 сребърника (ст. 14–16)
4. Приготвяне и ядене на Пасхата с учениците (ст. 17–25)
5. Установяване на Господната вечеря (ст. 26–29)
6. Предсказанието за Петървото отричане (ст. 30–35)
7. Агония в Гетсимания (ст. 36–46)
8. Предателството и арестуването на Исус (ст. 47–56)
9. Исус, изправен пред Каиафа и Синедриона (ст. 57–68)
10. Тройното отричане на Петър (ст. 69–75)

Матей 27 – Десет ориентири

1. Исус предаден на Пилат (ст. 1–2)
2. Разкаянието на Юда и самоубийството му (ст. 3–10)
3. Исус пред Пилат – официалният римски съдебен процес (ст. 11–14)
4. Изборът на Варава вместо Исус (ст. 15–26)
5. Пилат предава Исус, за да бъде разпнат (включено в освобождаването на Варава)
6. Подигравки и бичуване от войниците (ст. 27–31)
7. Разпятието (ст. 32–44)
8. Смъртта на Исус (ст. 45–50)
9. Свръхестествени знамения и погребение от Йосиф от Ариматея (ст. 51–61)
10. Поставянето на стража при гроба (ст. 62–66)

Матей 28 – Три ориентирни знака

1. Възкресението и празният гроб (ст. 1–10)
2. Лъжата на първосвещениците и старейшините към войниците (ст. 11–15)
3. Великото поръчение (ст. 16–20)

Както преживяването на Христос — от помазването във Витания до Великото поръчение — беляза края на Неговото земно служение и началото на благовестието към всички народи, така същите тези ориентири се повтарят в преживяването на Божия остатък, когато те се приближават към края на благодатното време и към своята окончателна победа.

Глави двадесет и шеста до двадесет и осма представят историята на Пасхата, структурирана върху 23 отделни ориентири, които се повтарят в историята, водеща до неделния закон и следваща след него.

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в Пресветото място за очистването на светилището, представено в Даниил 8:14; идването на Човешкия Син при Древния по дни, както е представено в Даниил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и това е представено също и чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девици в Матей 25.“ Великата борба, 427.

Краят на 2300-те дни на 22 октомври 1844 г. се повтаря при неделния закон. Двадесет и трите ориентири, разположени в последните три глави на Евангелието според Матей, разкриват скъпоценната кръв, която се употребява, за да съедини Божествеността с човечеството.

„Ходатайството на Христос в полза на човека в небесното светилище е също тъй съществено за плана на спасението, както беше Неговата смърт на кръста. Чрез Своята смърт Той започна онова дело, което след възкресението Си възлезе да завърши на небето. Ние трябва чрез вяра да влезем отвъд завесата, „където Исус като Предтеча за

нас е влязъл“. Евреи 6:20. Там се отразява светлината от Голготския кръст. Там можем да придобием по-ясно разбиране за тайните на изкуплението. Спасението на човека е осъществено на цена, безмерна за небето; принесената жертва е равна на най-широките изисквания на нарушения Божий закон. Исус е открил пътя към престола на Отца и чрез Неговото посредничество искреното желание на всички, които идват при Него с вяра, може да бъде представено пред Бога.“ Великата борба, 489.

Двадесет и трета глава на Матей подчертава осъждението над фалшивото свещенство. Глави двадесет и шеста до двадесет и осма са омегата на двадесет и трета глава. Фалшивите левити — ескалиращият бунт на старите мъже през четири поколения — произведоха ориентирите в последните три глави.

Двадесет и четвърта глава определя метода „ред по ред“ като метода на Христос, тъй като Той използва разрушението на Йерусалим, за да опише нещата, които са, нещата, които са били, и нещата, които ще бъдат.

Падането на Ерусалим през 70 сл. Хр. настъпи в същия ден от годината, в който Ерусалим бе разрушен за пръв път от Навуходоносор. Разрушението на Ерусалим от Навуходоносор беше отминала история, а историята на Христос, когато Тит превзе Ерусалим, предобразяваше края на света. Матей 24 издига метода „ред по ред“, като по този начин определя „методологията“ като елемент от пророческото свидетелство.

Именно в глава 24 Христос посочва необходимостта да се разбира „мерзостта на запустението“, за която е говорил пророк Даниил — самото основополагащо разбиране на Уилям Милър и символът, който установява видението в Даниил. То също така представя бунта на адвентизма, тъй като те отхвърлиха милеритското разбиране за „ежедневната жертва“ в книгата Даниил и по този начин станаха съучастници в силното заблуждение от 2 Солунци, глава втора. Главата е пряко свързана с Лука 21, като по този начин посочва периода от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г., който е образ на периода от 11 септември до неделния закон. Тя е свързана и с „времената на езичниците“ в Лука 21:24, което е първостепенен ключ към разкриването на „седемте времена“ на Мойсей, като същевременно се съгласува с измерването на храма в Откровение 11.

Започвайки с двадесет и трета глава, последвана от 24 и 25, и след това завършвайки с глави 26 до 27 — три глави, които притежават двадесет и три ориентири, които са омегата към алфата на двадесет и трета глава. Двадесет и шеста глава, прибавена към двадесет и седма и двадесет и осма, е равна на „81“, което е символ на свещенството. Въз основа на три свидетеля (Битие, Матей и Откровение) глави 11 до 22 са една линия. Глави 23 до 28 са линия на истината, която започва с 23 и завършва с 23.

Глави от първа до десета са първата от трите пророчески линии в книгата на Матей. Десет глави, последвани от дванадесет глави, последвани от шест глави. Вдъхновението ни известява, че всички книги на Библията се срещат и завършват в Откровението, и следователно всички книги на Библията се срещат и завършват в Матей. Матей, като лицето на лъва от Юдовото племе, обозначава дванадесет отделни месиански пророчества, и тези

дванадесет пасажа пораждат ориентиците в историята на милеритите и на сто четиридесет и четирите хиляди. Както книгата Откровение започва с откровението на Исус Христос, така първата глава на Матей представя откровение на Исус Христос, което се свързва с живота и свидетелството на Мойсей, с историята на Антихриста, като същевременно посочва трите елемента на тържествуващата църква, представени от пророка, свещеника и царя.

Матей започва с откровението на Исус Христос в контекста на Божия завет с един избран народ. От Авраам до Давид бяха четиринадесет поколения, от Давид до вавилонския плен — четиринадесет поколения, а от Вавилон до Христос — още четиринадесет поколения. Родословието на Христос в Матей се съгласува с Мойсей, защото Мойсей е алфата на Христос, омегата. Животът на Мойсей от сто и двадесет години се съгласува със стоте и двадесет години изпитателно време в историята на Ной. Следователно Ноевият завет е свързан със завета на един избран народ. Стоте и двадесет години на Мойсей представляват три периода от по четиридесет години, които завършват с това, че в края на първите четиридесет години Мойсей уби египтянина, а в края на втория четиридесетгодишен период бяха поразени първородните, фараонът и войската му. Вторият четиридесетгодишен период завърши с бунт при Кадис, а третият четиридесетгодишен период завърши с втория бунт при Кадис. И трите пророчески линии на алфата завършват при Кадис, а трите пророчески линии на Матейовото родословие завършват при Давид, вавилонския плен и Вестителя на завета.

Когато алфата на Мойсей е приведена в съответствие с омегата на Христос, има шест свидетели на Кадис, което е 1863 година и неделният закон. Родословието в Евангелието според Матей поставя цар Давид при Кадис, където отстъпническият адвентизъм е отведен във Вавилон, докато Христос потвърждава завета със сто четиридесет и четирите хиляди. Поставяйки Давид при неделния закон, се установява второ свидетелство за Давид, като Давид е един от тримата човешки представители, които започнаха да служат, когато бяха на тридесет години. Христос, Давид, Йосиф и Езекиил всички започнаха своето дело на тридесетгодишна възраст. Заедно тези четирима тридесетгодишни, които започнаха да служат, представляват съчетаването на Божественото с човешкото, когато воюващата църква се преобразява в тържествуващата църква. Тази църква се състои от пророк, свещеник и цар. Преобразяването е отбелязано при неделния закон, който е също и Кадис, така че Давид в родословието на Матей се привежда в съответствие с тридесетгодишния Давид.

Тридесетте години на подготовка съответстват на четиристотин и тридесетте години на завета на Авраам, а също и на възрастта на един свещеник и на 1290-те години от Даниил 12:11. В следващата статия ще разгледаме всяко от тези дванадесет месиански пророчества в книгата на Матей. Най-напред установяваме три пророчески линии в Матей: глави първа до десета, следвани от глави единадесета до двадесет и втора, а след това — от двадесет и трета до двадесет и осма.

„За известно време след разочарованието през 1844 година аз действително поддържах, заедно с адвентното тяло, че тогава вратата на милостта бе завинаги затворена за света.

Това становище бе възприето преди да ми бъде дадено първото видение. Светлината, дадена ми от Бога, поправи нашата грешка и ни направи способни да видим истинското положение.

„Все още съм привърженик на теорията за затворената врата, но не в смисъла, в който ние първоначално употребявахме този израз, нито в смисъла, в който го употребяват моите противници.“

„В дните на Ной имаше затворена врата. В онова време имаше оттегляне на Божия Дух от грешния човешки род, който погина във водите на Потопа. Сам Бог даде на Ной вестта за затворената врата: „Духът Ми няма вечно да се бори с човека, защото и той е плът; но дните му ще бъдат сто и двадесет години“ (Битие 6:3).“

„Имаше затворена врата в дните на Авраам. Милостта престана да ходатайства за жителите на Содом и всички, освен Лот, заедно с неговата жена и двете му дъщери, бяха погълнати от огъня, изпратен от небето.

„Имаше затворена врата в дните на Христос. Божият Син заяви на невярващите юдеи от онова поколение: „Ето, вашият дом се оставя пуст“ (Матей 23:38).“

„Поглеждайки надолу по течението на времето към последните дни, същата безкрайна сила провъзгласи чрез Йоан: „Това казва Оня, Който е свят, Който е истинен, Който има Давидовия ключ, Който отваря, и никой не затваря; и затваря, и никой не отваря“ (Откровение 3:7).“

„Бе ми показано във видение, и аз все още вярвам, че през 1844 г. е имало затворена врата. Всички, които видяха светлината на вестите на първия и втория ангел и отхвърлиха тази светлина, бяха оставени в тъмнина. А онези, които я приеха и получиха Светия Дух, Който съпровождаше прогласяването на вестта от небето, и които след това се отрекоха от вярата си и обявиха своята опитност за заблуда, по този начин отхвърлиха Божия Дух, и Той вече не се застъпваше за тях.

„Онези, които не бяха видели светлината, не носеха вината за нейното отхвърляне. Само до онази група, която бе презряла светлината от небето, Божият Дух не можеше да достигне. И в тази група се включваха, както вече заявих, и онези, които отказаха да приемат вестта, когато им бе представена, а също и онези, които, след като я бяха приели, впоследствие се отрекоха от вярата си. Те можеха да имат форма на благочестие и да изповядват, че са Христови последователи; но понеже нямаха жива връзка с Бога, щяха да бъдат пленени от сатанинските заблуди. Тези две групи са представени във видението — онези, които обявиха светлината, която бяха следвали, за заблуда, и нечестивите от света, които, след като бяха отхвърлили светлината, бяха отхвърлени от Бога. Не се прави никакво позоваване на онези, които не бяха видели светлината и следователно не бяха виновни за нейното отхвърляне.“ Selected Messages, book 1, 62, 63.

„Именно онези, които чрез вяра следват Исус във великото дело на умилюванието, получават благата от Неговото ходатайство в тяхна полза, докато онези, които отхвърлят светлината, която разкрива това служение, не получават никаква полза от

него. Юдеите, които отхвърлиха светлината, дадена при първото пришествие на Христос, и отказаха да повярват в Него като в Спасителя на света, не можеха да получат прощение чрез Него. Когато Исус при Своето възнесение влезе чрез собствената Си кръв в небесното светилище, за да излее върху Своите ученици благословенията на Своето ходатайство, юдеите бяха оставени в пълна тъмнина, за да продължават своите безполезни жертви и приноси. Служението на образи и сенки бе престанало. Онази врата, чрез която преди това хората бяха намирали достъп до Бога, вече не беше отворена. Юдеите бяха отказали да Го търсят по единствения път, по който тогава можеше да бъде намерен — чрез служението в небесното светилище. Затова те не намираха общение с Бога. За тях вратата беше затворена. Те нямаха познание за Христос като истинската жертва и единствения посредник пред Бога; следователно не можеха да получат благата от Неговото ходатайство.“

Състоянието на невярващите юдеи илюстрира състоянието на безгрижните и невярващи между изповядващите се за християни, които доброволно остават в неведение относно делото на нашия милостив Първосвещеник. В прообразната служба, когато първосвещеникът влизаше в пресвятото място, целият Израил трябваше да се събере около светилището и по най-тържествен начин да смири душите си пред Бога, за да получи прощение на греховете си и да не бъде отсечен от събранието. Колко по-необходимо е в този прообразно-изпълнен Ден на умиловивението да разбираме делото на нашия Първосвещеник и да знаем какви задължения се изискват от нас.

„Хората не могат безнаказано да отхвърлят предупреждението, което Бог по Своята милост им изпраща. В дните на Ной от небето бе изпратена вест към света и тяхното спасение зависеше от начина, по който се отнесоха към тази вест. Понеже отхвърлиха предупреждението, Божият Дух бе оттеглен от грешния род и те загинаха във водите на Потопа. В дните на Авраам милостта престана да увещава виновните жители на Содом и всички, освен Лот с жена си и двете си дъщери, бяха погълнати от огъня, изпратен от небето. Така беше и в дните на Христос. Божият Син заяви на невярващите юдеи от онова поколение: „Ето, вашият дом се оставя пуст.“ Матей 23:38. Насочвайки поглед към последните дни, същата Безпределна Сила заявява за онези, които „не приеха да обичат истината, за да се спасят“: „Затова Бог ще им прати заблуда да действувa между тях, за да повярват на лъжата; та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали на истината, а са благоволили в неправдата.“ 2 Солунци 2:10–12. Понеже отхвърлят ученията на Неговото слово, Бог оттегля Своя Дух и ги оставя на заблудите, които обичат.“ Великата борба, 430, 431.